

TÓTH SÁNDOR

Nyírfa-gyászoló

Gyergyói ösvényen, 2009-ben

*A körülötte állók sárgult-könnyesek
Erdő-mellékösvényen fekszik a tetem
Kettőzött árnyék kereszt-sugarban
Kettétört élet fehér-gyászban*

*Nincsenek ágak, holttá vált csonkok
maradtak emitt viharok láncától,
mikor idősen is gyermek-lombozat
bagyta el sátor-rúdjaikat*

*Hever kiterítve kőkoporsók között,
arról sincs emléke, hányszor
öltözött át évszak-színpadokon
– Mindig jelenés volt, bár
elzárta a magány. – Lég-
lépcsőkön baladt fölfelé,
összebajló szívvel a szomszéd-
társsal, mely korábban el-
köszönt erdők folyton-mozgalmas
világától*

*Ő nem köszönt el egészen
Másik fele él az ösvény-
túlszegélyen, gyökér-bálóján
a kibasadt földgubóban
Törzsén a gyászt zöld-sar-
jadékkal oldja a természet,
mely annyi szépet fon a mulandóból,
s szelíd sürgelemmel folyton kitör
semmit föl nem adó szelleme*

*Ki erre jár, eltöprengbet,
mi lesz a teljesség örömeivel,
ha a jó helyett gonosz füstöli
a virágokat, nyírfák úrmutatója
helyén üszkösítő méreg-serleg töltekezik
féktelen erők gépezetéből*